

[Stetter.]
vilkingslinjer i samarbejdet; derfor er debatten nyttig.

Den folkelige debat må nødvendigvis koncentrerer om nogle hovedpunkter, og jeg har stort set valgt de samme fire emner som hr. Maigaard, et tilfælde, der ligner en fælles opfattelse af, hvad der rører sig i befolkningen.

Tindemansrapporten er i modsætning til flere af de tidligere offentliggjorte rapporter eller notater en jordnær rapport. Den indeholder en række forslag, som efterhånden vil kunne gennemføres. De skal reguleres og korrigeres, men sådan er det jo med alle tanker og forslag, som fremkommer. Disse reguleringer og korrektioner skal imidlertid ikke foretages på det kommende møde i Det europæiske Råd, de skal ske løbende i medlemslandenes kompetente demokratiske forsamlinger.

Dette er ikke en kritik eller nedvurdering af Det europæiske Råd, men alle konkrete beslutninger skal naturligvis fortsat træffes efter EFs normale procedure. Proceduren spænder ikke ben for, at Det europæiske Råd kan opstille mere generelle retningslinjer for udviklingen, således som Tindemans foreslår. Proceduren forudsætter, at medlemslandene og deres ledere ikke forpligter sig over evne. Statslederne må erindre sig, at vi andre jo ikke får referater fra disse møder; vi ved f. eks. intet om, hvad den danske statsminister har sagt på de forskellige topmøder.

Fremskridt og udvikling i EF kan formentlig aldrig komme til at foregå efter en eksplosiv og dynamisk model. Samarbejdet hviler på en vestlig demokratisk filosofi, og det kan derfor kun udvikle sig langsomt og forhåbentlig harmonisk.

Kommunisters og visse socialisters utilfredshed med dansk medlemskab af EF kan måske skyldes, at de er tilhængere af et autoritært styre med centralt truffne beslutninger, som uden diskussion presses ned over lande og befolkninger.

Når dette er sagt, vil jeg understrege, at det ikke vil være klogt, at Danmark er tilbageholdende, når det gælder fremskridt i det europæiske samarbejde; tværtimod har vi som et lille land en særlig interesse i dette samarbejde. Vi kan kun beskytte vor økonomiske og politiske uafhængighed ved at søge

sammen med andre i et fællesskab på lige fod. Vor nationale suverænitet kræver ikke alene, at vi samarbejder i NATO om forsvar og sikkerhed, men også, at vi samarbejder med EF-landene om den økonomiske og monetære politik, om handelsmæssige forhold og om holdninger til tredjelandene, for at nævne nogle emner.

Tindemansrapporten indeholder ingen absolutter. Tindemans benytter den teknik at formulere en række mål for en europæisk union og samtidig opstille de første konkrete foranstaltninger, som det er nødvendigt og muligt at iværksætte. Han skjuler på intet tidspunkt og på intet område de vanskeligheder, der allerede foreligger, og som efterhånden vil opstå. Denne bredt dækkende metode med blandingen af mål, midler, muligheder og vanskeligheder åbner for både brug og misbrug, og metoden er på én gang rapportens svaghed og dens styrke.

Tindemansrapporten er så omfattende, at det er umuligt i debatten her at behandle alle punkter, og jeg skal derfor kommentere nogle hovedsynspunkter.

Med hensyn til forslaget om at ophøre med at skelne mellem de ministermøder, der beskæftiger sig med spørgsmål, der omfattes af traktaterne, og de ministermøder, der beskæftiger sig med det politiske samarbejde, er vi enige med den belgiske premierminister. Vi er også enige med ham i, at denne arbejdsform skal gælde alle EFs institutioner. Dette her vedrører EFs struktur og fordeling af kompetence, og begge dele er vigtige elementer, men endnu vigtigere er det naturligvis at opnå enighed om, hvilken politik der skal føres under den nye struktur.

Tindemans behandler spørgsmålet i forbindelse med en fælles politik over for tredjelande, men jeg savner en omtale af medlemslandenes forhold til og samhandel med østlandene, statshandelslandene.

Udenrigsøkonomiministeren sagde under den udenrigspolitiske debat den 15. januar, at han var enig med min partifælle hr. Lembourg i, at u-landshjælpen er et af de områder, som klart egner sig for EF-samarbejde, og som overhovedet ikke kan løses af det enkelte land.

Jeg vil supplere det med at sige, at fælles holdning og politik over for østlandene og Sovjet er et lige så oplagt emne for EF-samarbejde. Jeg har en ubehagelig og stærk